

MANAGEN GAAT DOOR DE MAAG

Begin vorige eeuw bestond er een grote stam in Papoea-Nieuw-Guinea. Deze Fore, zoals ze heten, hadden - net als veel andere culturen - het gebruik om hun overleden stamgenoten te begraven. Op een mooie dag in mei, echter, in een van de dorpen van de Fore, hadden ze een slim idee: 'Waarom al dat prachtige vlees in de grond stoppen, terwijl wij zo'n honger hebben?' (Er was inderdaad nogal wat hongersnood bij de Fore.)

Bij het eerstvolgende sterfgeval werd het slimme plannetje prompt ten uitvoer gebracht: de overledene werd gezamenlijk opgepeuzeld. Dit beviel zo goed, dat het niet lang duurde of de magen waren er een stuk beter gevuld dan elders en het hele dorp reikhalzend uitkeek naar het volgende overlijden.

Gastvrij als de Fore zijn, lieten ze bezoekers van naburige dorpen meedelen in de festiviteiten. En gingen deze bezoekers terug naar hun eigen nederzetting, dan namen ze de gastronomische innovatie met zich mee. Na enige tijd werden in alle dorpen van de Fore en daaromheen necro-kannibalistische smulpartijen georganiseerd. Het was een daverend succes.

FREEK VERMEULEN is Associate Professor of Strategy and Entrepreneurship aan de London Business School. Hij onderzoekt en spreekt over onderwerpen als strategische innovatie, groei en implementatie.

AL SNEL KEEK HET HELE DORP UIT NAAR HET VOLGENDE STERFGEVAL

clusief de hersenen van de overledene. Na een aantal jaren stak een mysterieuze ziekte de kop op, die zij Kuru noemden, een variant - zoals we nu weten - van Creutzfeld-Jacob (ofwel 'gekke-koeienziekte'). Uiteindelijk overleed niet minder dan de helft van de stam aan deze ziekte, zonder dat ze beseften wat de oorzaak was. De Fore

bleven dan ook het ritueel gewoon uitvoeren. Er kwam pas een einde aan toen het Australisch leger, dat Papoea-Nieuw-Guinea binnenviel, het gebruik uiteindelijk verbood (zelfs voor Australische eetgewoonten was het blijkbaar wat al te maagverdraaiend).

Waarom vertel ik je dit verhaal? Weet ik dan niet dat veel mensen *MT* tijdens de lunch lezen? Jazeker, maar het bevat een belangrijke les. Veel managementpraktijken verlopen zoals het ritueel van de Fore. We implementeren een bepaald nieuw managementsysteem - *ISO9000*; *outsourcing*; of *'stretch goals'* - met de beste bedoelingen. En op de korte termijn leiden ze vaak ook tot succes, door lagere kosten en hogere productiviteit; net zoals de Fore niet meer zo'n honger hadden.

Maar op lange termijn willen ze ook nog wel eens wat schade aanrichten, bijvoorbeeld door innovatie te reduceren (zoals aangetoond voor de drie bovengenoemde managementsystemen). Het is niet dat het bedrijf dan niet ziet dat ze niet innovatief genoeg zijn - de Fore zagen ook heus wel dat ze bij bosjes omvielen door de vreemde ziekte - maar het is een stuk moeilijker te begrijpen dat de problemen worden veroorzaakt door dat managementsysteem wat we vele jaren geleden hebben geïmplementeerd. En dus nemen we, zorgelijk fronsend en hoofdschuddend, nog een hap. Onwetend dat met elke ferme hap de verlammende problemen verder binnensluipen. ❧

Het honorarium voor deze column wordt geschonken aan stichting Speelkr8